

lig dette, besvares bekræftende, vil Afgjørelsen af Anken derefter berge paa en Underfølgelse af, hvorvidt Dispositionens Bestemmelser maatte kunne antages at være iagttagne ved de af senere Giere udstæede Fæstebreve og øvrige ved Godsets Administration tagne Bestemmelser. Men det forekommer mig klart, at en Underfølgelse af denne Natur ganske henhører under Domstolenes Afgjørelse. Naar man spørger om, hvorledes denne eller hiin Disposition skal fortolkes, hvorvidt denne eller hiin Private i Følge deraf har Rettigheder mod en Anden, og denne Forpligtelser imod hiin, saa er dette Spørgsmaal, som baade efter Grundloven og efter de iøvrigt bestaaende Love ené finde deres regelmæssige Afgjørelse ved Domstolene, en Vel, som Enhver, der troer at have en Anke at fremsøre, trostlig kan betræde, saa sandt som man kan have Tillid til Landets Domstole. Og ligesaa vist, som det er dens Ret, der har en sllig Anke at gjøre gjældende, at han kan søge Landets Domstole, ligesaa vist er det dens Ret, mod hvem Anken kan fremsøres, ikke at unddrages fra sit rette Forum. Det har til enhver Tid været af Bigtighed, at holde over, at hvad der henhører under Domstolene ogsaa der finder sin Afgjørelse; men dette er sandelig ikke mindre vigtigt under vor nuværende Forsatning; thi jeg troer, at man vil erkende, at Opretholdelsen af den dømmende Magts Selvstændighed og Uafhængighed er en af Grundpillerne i denne vor Forsatning. Men det er ikke nok, at man lader Domstolene bestaae som Statsindretninger, naar man indskrænker deres Virkefæde, og det er derfor — naar hiint Princip i Sandhed skal opretholdes — at man ikke bør unddrage det fra Domstolene, som hører dem til. Vel er det udtalt af det ærede Medlem (B. Christensen), som har indbragt dette Andragende, at en Henviisning til Domstolene var hartad intet sigende. Jeg tvivler ingenlunde paa, at det ærede Medlem ved at bruge dette Udtryk har haft den foreliggende Sags særegne Bestaafenhed for Die; men jeg tillader mig dog at modsig ham i hans Paastand, om at denne Sags Henviisning til Domstolene skulde være intet sigende. Det er vel saa, at Sagen angaaer en formeentlig mod flere udøvet Uret; men

det staaer Enhver af dem, som finde sig sprungettede, sllt for at søge Lands Lov og Ret, saaledes som ogsaa sees at være sleet af flere af de i Sagen interesserede Personer. Det af den forrige Indenrigsminister meddeelte udførlige Svar paa det til ham indgivne Andragende viser imidlertid tillige, at den Anke, som enkelte af de under Sagen omhandlede Fæstere have gjort anhangig ved Landets øverste Domstol, der er befundet at være ubesøiet. Jeg kan ikke antage, at det var derfor, at den ærede Rigsdagsmand meente, „at Henviisningen til Domstolene skulde være hartad intet sigende“; thi jeg forudsætter det som givet, at Hensigten med Andragendet ingenlunde er at vække Agitation — dertil vilde Henviisningen til Domstolene vistnok neppe være noget tjenligt Middel — men mere, at derimod Hensigten alene er at opnaae, hvad Ret og Retfærdighed tilsigter, og dette vil man med Tryghed kunne søge hos de danske Domstole. — Naar jeg oftere har dvælet ved det Udtryk, „at Henviisningen til Domstolene skulde være hartad intet sigende“, har jeg ikke gjort det, fordi jeg underlægger den ærede Taler noget Motiv, som jeg kunde misbillige — jeg underlægger overhovedet Ingen heri Salen, noget som helst Motiv — men jeg har gjort det, fordi de udhævede Ord, kun ere altfor vel stikkede til muligen at misforstaaes og saare let kunne forstaaes, som om deri var antydet en Mistillid til Domstolene. Jeg vilde sandelig ikke ansee dem, saaledes opfattede, for at være af de gyldne Sædekorn, hvorum her saa ofte har været Tale, men vilde da snarere ansee dem for en Mistillidsbød, som saa vissefægen ikke kunde bære gode Frugter.

Dette angaaende den første Deel af Andragendet. Noget anderledes forholder det sig med den anden Deel, som omhandler Nedlæggelsen af forskellige Gaarde, deels i Balsølle og deels i Allindemagle, og fornemmelig har fremhævet Nedlæggelsen af de sidstnævnte Gaarde, som er sleet i Kraft af kongelig Bevilling af 28de September 1831, der indeholdt Tilladelse til at nedlægge indtil 100 Tdr. Hartkorn af Allindemagle By. Det er ganske vist, at Spørgsmaalet om denne kongelige Bevilling